

Labāk ir skatīties augšup

Elders Karls B. Kuks
no Septiņdesmitajiem

Ja mēs, līdzīgi prezidentam Monsonam, izrādām savu ticību un raugāties uz Dievu pēc palīdzības, mēs netiksim dzīves nastu nomākti.

Kādas sevišķi nogurdinošas dienas beigās, pirmās nedēļas nogalē, pēc mana aicinājuma saņemšanas — būt par Augstāko pilnvaroto — mans portfelis bija piebāzts un mans prāts pārņemts ar jautājumu: „Kā lai es to paveicu?” Es izgāju no Septiņdesmito biroja un iegāju Baznīcas pārvaldes ēkas liftā. Kad lifts brauca lejup, mana galva bija nolaista, un es truli raudzījos grīdā.

Atvērās durvis, un kāds ienāca, taču es nepacēlu acis. Durvīm aizveroties, es dzirdēju kādu vaicājam: „Uz ko tu tur lejā skaties?” Es pazinu balsi — tas bija prezidents Tomass S. Monsons.

Es ātri pacēlu acis un atbildēju: „Ak, ne uz ko.” (Es esmu pārliecināts, ka šī gudrā atbilde sniedza pārliecību par manām spējām!)

Taču viņš bija redzējis manu nomākto sejas izteiksmi un smago portfeli. Viņš smaidīja un ar mīlestību ieteica, rādot uz debesīm: „Labāk ir skatīties augšup!” Braucot lejup vēl vienu stāvu, viņš priecīgi paskaidroja, ka dodas uz templi. Kad viņš atvadījās, viņa sejas izteiksme vēlreiz uzrunāja manu sirdi: „Atceries, labāk ir skatīties augšup.”

Kad mēs atvadījāmies, man prātā nāca Rakstu vārdi: „Ticiet Dievam; ticiet, ka Viņš ir ...; ticiet, ka Viņam ir visa gudrība un visa vara gan debesīs, gan uz zemes.”¹ Domājot par Debesu Tēvu un Jēzus Kristus spēku, mana sirds guva mierinājumu, ko es veltīgi biju meklējis lejupbraucošā lifta grīdā.

Kopš tās reizes es esmu pārdomājis šo pieredzi un praviešu lomu. Es biju nospiests un mana galva bija nokārta. Kad runāja pravietis, es paskatījos uz viņu. Viņš novirzīja manu uzmanību, lai es raudzītos uz Dievu, kur es varētu rast dziedinājumu un tikt stiprināts caur Kristus Izpirkšanu. Tieši to pravieši mums sniedz — viņi mūs vada pie Dieva.²

Es liecinu, ka prezidents Monsons ir ne tikai pravietis, gaišreģis un atklājējs; viņš rāda arī brīnišķīgu priekšzīmi, kā dzīvot pēc principa — skatīties augšup. Viņš varētu justies nomākts savu pienākumu dēļ — vairāk par visiem cilvēkiem. Tā vietā viņš izrāda lielu ticību un ir optimisma, gudrības un mīlestības pārņemts pret citiem. Viņa

attieksme pauž: „Es varu, un es darīšu”. Viņš uzticas Tam Kungam un paļaujas, ka Viņš dos spēku, un Tas Kungs viņu svētī.

Pieredze man ir mācījusi, ka, ja mēs, līdzīgi prezidentam Monsonam, izrādām savu ticību un raugāties uz Dievu pēc palīdzības, mēs netiksim dzīves nastu nomākti. Mēs nejutīsimies, ka nespējam darīt to, ko mēs esam aicināti darīt vai kas mums ir jādara. Mēs tiksim stiprināti, un mūsu dzīvi pildīs miers un prieks.³ Mēs aptversim, ka lielākai daļai no tā, par ko mēs raizējamies, nav mūžīgas nozīmes, un, ja tāda ir, Tas Kungs mums palīdzēs. Taču mums ir jābūt ticībai raudzīties augšup un drosmei rīkoties atbilstoši Viņa vadībai.

Kādēļ tas ir izaicinājums — savā dzīvē pastāvīgi lūkoties augšup? Iespējams, mums pietrūkst ticības, ka šāda vienkārša rīcība var atrisināt problēmas. Piemēram, kad Israēla bērņus sakoda indīgas čūskas, Mozum tika pavēlēts pacelt uz staba vara čūsku. Vara čūska simbolizēja Kristu. Tie, kuri skatījās uz čūsku, kā bija mācījis pravietis, tika dziedināti.⁴ Taču daudzi cilvēki neskatījās un aizgāja bojā.⁵

Alma apstiprināja, ka iemesls tam, kāpēc israēlieši neskatījās uz čūsku, bija tāds, ka viņi neticēja, ka šāda rīcība viņus varētu dziedināt. Almas vārdi attiecas uz mums mūsdienās:

„Ak, mani brāļi, ja jūs varētu tikt izdziedināti, vienkārši paceļot savas acis, lai jūs varētu tikt dziedināti, vai gan jūs žigli neraudzītos, vai arī jūs drīzāk nocietinātu savas sirdis neticībā un būtu laiski ...?”

Ja tā, ak vai, posts nāks pār jums; bet, ja ne tā, tad paceliet savas acis un sāciet ticēt Dieva Dēlam, ka Viņš nāks atpestīt Savus ļaudis un ka Viņš cietīs un mirs, lai izpirktu [mūsu] grēkus; un, ka Viņš uzcelsies no mirušajiem.”⁶

Prezidenta Monsona mudinājums skatīties augšup ir metafora tam, lai atcerētos Kristu. Atceroties Viņu un paļaujoties uz Viņa spēku, mēs saņemam spēku caur Viņa Izpirkšanu. Tas ir veids, kā mēs varam atbrīvoties no savām raizēm, savām nastām un savām ciešanām. Tas ir veids, kā mēs varam saņemt piedošanu un tikt dziedināti no savu grēku sāpēm. Tas ir veids, kā mēs varam smelties ticību un spēku, lai izturētu visu.⁷

Nesen māsa Kuka un es apmeklējām kādu sieviešu konferenci Dienvidāfrikā. Pēc tam, kad mēs bijām noklausījušies dažus iedvesmotus vēstījumus par Izpirkšanas pielietošanu mūsu dzīvē, staba Palīdzības biedrības prezidente palūdza visus doties laukā. Katram no mums tika iedots hēlija balons. Viņa paskaidroja, ka mūsu balons simbolizē jebkādu nastu, pārbaudījumu vai grūtības, kas mums dzīvē neļauj virzīties uz priekšu. Skaitot līdz trīs, mēs palaidām vaļā savus balonus jeb savas „nastas”. Kad mēs skatījāmies augšup un vērojām, kā aizlido mūsu nastas, varēja sadzirdēt klātesošo izbrīnu. Šī vienkāršā rīcība — balonu palaišana — bija brīnišķīgs atgādinājums neapprakstāmajam priekam, kas rodams, lūkojoties augšup un domājot par Kristu.

Atšķirībā no hēlija balona palaišanas, garīga skatīšanās augšup nav vienas reizes pieredze. No Svētā Vakarēdiena lūgšanas mēs mācāmies, ka mums vienmēr jāatceras Viņš un jātur Viņa baušļi, lai ar mums katru dienu varētu būt Viņa Gars, kas mūs vadītu.⁸

Kad Israēla bērņi ceļoja pa tuksnesi, Tas Kungs vadīja viņus ceļojumā katru dienu, kad viņi raudzījās uz Viņu pēc vadības. Otrajā Mozus grāmatā mēs lasām: „Un Tas

Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, lai tos vadītu pa ceļu, bet naktī uguns stabā, lai ceļš tiem būtu apgaismots.”⁹ Viņa vadība bija pastāvīga, un es pazemīgi liecinu, ka Tas Kungs to pašu var darīt mūsu labā.

Kādā veidā Viņš mūs vadīs mūsdienās? Caur praviešiem, apustuļiem un priesterības nesējiem, un sajūtām, ko gūstam, kad mēs izlejam savas sirdis un dvēseles Debesu Tēvam lūgšanā. Viņš mūs vada, kad mēs atmetam pasaules lietas, nožēlojam grēkus un maināmies. Viņš mūs vada, kad mēs turam Viņa baušļus un cenšamies kļūt līdzīgāki Viņam. Un Viņš mūs vada caur Svēto Garu.¹⁰

Lai tiktu vadīti dzīves ceļojumā un Svētā Gara pastāvīgā klātbūtnē, mums jābūt „dzirdošām ausīm” un „redzīgām acīm”, kas vērstas augšup.¹¹ Mums jārikojas atbilstoši saņemtajai vadībai. Mums jāraugās augšup un jārikojas. To darot, es zinu, mēs priecāsimies, jo Dievs vēlas, lai mēs būtu laimīgi.

Mēs esam Debesu Tēva bērni. Viņš vēlas iesaistīties mūsu dzīvē, svētīt mūs un palīdzēt mums. Viņš dziedinās mūsu brūces, nožāvēs mūsu asaras un palīdzēs mums atgriezties Viņa klātbūtnē. Viņš mūs vadīs, ja mēs raudzīsimies uz Viņu.

*Tas Kungs ir man gaisma; tad kādēļ man jābīstas?
Gan dienā, gan naktī Viņa klātbūtni jūtu. ...
Viņš ir mans prieks un mana dziesma,
Gan dienā, gan naktī Viņš mani vada ... uz priekšu.*¹²

Es sniedzu liecību, ka mūsu grēki tiek piedoti un mūsu nastas tiek atvieglotas, kad mēs raugāties uz Kristu. „Atcerēsimies Viņu ... un nenokārsim galvas,”¹³ jo, kā teica prezidents Monsons, „labāk ir skatīties augšup”.

Es liecinu, ka Jēzus ir mūsu Glābējs un Pestītājs, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mosijas 4:9.
2. Skat. 2. Nefija 25:23, 26.
3. Skat. Mosijas 24:15.
4. Skat. 4. Mozus 21:8–9.
5. Skat. 1. Nefija 17:41.
6. Almas 33:21–22; skat. arī 19. un 20. pantu.
7. Skat. Almas 36:3, 17–21; 3. Nefijs 9:13.
8. Skat. Mācība un Derības 20:77.
9. 2. Mozus 13:21.
10. Skat. 2. Nefija 9:52; 31:13; Mācība un Derības 121:46.
11. Sal. pam. 20:12.
12. „The Lord Is My Light”, *Hymns*, Nr. 89.
13. 2. Nefija 10:20.